

ฝากอ

พระอาจารย์สงบ มนสฺสฺนุโต

เทศน์พระ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าแดงเขาใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะต่างหากที่เราแสวงหา ธรรมะต่างหากที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงอัมมจักขุ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมฯ จักขุญาณ เกิดปัญญาญาณ ทำให้จิตใจของเราเย็นเป็นสุข

เวลาเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาเกิด จิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตมีบุญและบาปถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีอำนาจวาสนานะ เราละความเป็นฆราวาส สิทธิเสรีภาพทางประชาธิปไตยฯ ไร เราละความเป็นฆราวาส

การเป็นฆราวาสก็ต้องทำมาหากิน ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยเหมือนกัน มาบวชเป็นพระฯ เป็นนักรบ นักรบจะรบกับกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก เราก็มีปัจจัย ปัจจัย ๔ มีปัจจัยเครื่องอาศัยเหมือนกัน แต่เป็นเครื่องอาศัยแบบภิกษุผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร

แต่นี้สร้างบารมีไป สร้างวิจิตรพิสดารเป็นวิมารเขียว เป็นขุนนางเขียว ใต้นั้นก็เป็นเรื่องโลก ถ้าเป็นเรื่องธรรมฯ เขาดูที่จริตนิสัย ดูความเห็นภัยหรือเปล่า

นั่นนะภัยทั้งนั้นนะ

จะวิ่งเข้าไปหาภัยหรือจะหลบภัย

ถ้าจะหลบภัยๆ นะ เราก็พยายามหลบหลีกของเรา หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดเอง นกมันยังมีรังมีรัง มันก็ต้องมีรังเป็นที่พึ่งที่อาศัยของมัน เราเป็นภิกษุ เป็นนักรบ เราเป็นผู้ที่จะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้มีจักขุญาณ

จักขุญาณมันเกิดจากจิตที่เวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ จักขุญาณเกิดจากจิต จิตมันสำรอกที่ตัวมันนั้น ถ้าจิตมันสำรอกที่ตัวมันนั้น มันจะไปไหน

แต่ถ้ามันเป็นเปลือก เป็นอารมณ์ความรู้สึก เป็นสัญญาอารมณ์ มันก็ยึดมาทั้งนั้นนะ มันไม่เข้าถึงใจหรอก มันอยู่เปลือกๆ อยู่ข้างนอกนูน เขาเรียกว่าส่งออก

แต่เวลาเจาะเข้าไปสู่ศูนย์กลางของจิตได้ เวลาทำความเข้าใจของใจเข้ามา ฝึกหัดทำความเข้าใจเข้ามา ถ้าใจสงบระงับเข้ามามันจะเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา เห็นไหม มันจับมันต้องได้นะ

เวลาทำสมาธิทางนี้ “ว่างๆ ว่างๆ” ใ้อ่างๆ ที่พูดกันไปมันเป็นสัญญาอารมณ์อันเดียวกัน แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์เรานะ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ

ขณิกะของเล็กๆ น้อยๆ อุปจาระ เออ! ชักมีหลักมีเกณฑ์ขึ้น อัปปนานั้นนะ นั้นนะเต็มสมบูรณแบบ มันก็เป็นแค่สมาธิ แก้กิเลสไม่ได้หรอก แต่ทำเกือบตายนะมึงกว่าจะได้ แก้กิเลสไม่ได้หรอก

เที่ยวตากเที่ยวถาง “สมาธิแก้กิเลสไม่ได้”

เขารู้ เขารู้เพราะอะไร เขารู้เพราะหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราก็ได้ผิดพลาดมาก่อนแล้ว หลวงปู่มั่นเวลาท่านทำความเข้าใจเข้ามา เวลาพิจารณากายๆ มันไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลย เอ๊ะ! อย่างนี้ไม่ใช่ เวลากลับมาลาความเป็นพระโพธิสัตว์อันนั้น แล้วจิตสงบแล้วถ้าไปเห็นกายขึ้นมา จับแล้ว เออ! มันต้องอย่างนี้สิ มันรู้ของมันนะ

เวลาผิดพลาดมาก็ผิดพลาดมาทั้งนั้นนะ ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ของเราไม่พูดอะไรมาก ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน เพราะการทำมาสงบของใจเข้ามาก่อน กว่าที่จะทำได้จะเป็นจะตายทั้งนั้นนะ

แล้วหัวใจจะเป็นจะตายอยู่แล้ว เห็นใหม่ สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา มันเป็นอนัตตาอยู่แล้ว พอเป็นอนัตตามันก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป แล้วเอ็งรู้อะไรละ เอ็งทำความสงบแต่ละครั้ง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป แต่มีประสบการณ์ไง

นี่ไง ที่หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดไง ชำนาญในวสีๆ ใจ

ชำนาญในวสีคือเหตุ สร้างเหตุความสมบูรณ์แบบของเหตุ ถ้ามันความสมบูรณ์แบบของเหตุ สมมติไปไหน ก็ความสมบูรณ์เหตุมันก็เป็นสมมติใจ แล้วจะรักษาอะไร เขาก็รักษาที่นี้ไง ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ รักษาที่เหตุนี้

เขาไม่ใช่ไปรักษาที่สมมติ รักษาสมมติมันเป็นอาการหนึ่งของจิต แล้วเราจะรักษามันอย่างไร

แล้วถ้ามันเป็นจริงๆ เขามีต้นทุน เขามีเหตุมีผล นี่ไง เพราะครูบาอาจารย์เราท่าน สมบุกสมบันมาก่อน ท่านถึงได้วางรากฐานแนวทางไว้อบรมสั่งสอนพวกเรา

แต่ท่านไม่ปากเปียกปากแฉะว่า ไอนั้นมันเสื่อม ไอนั้นมันไม่ดี ไม่พูดเลย เขาพูดถึงหลักการ หลักการมันเป็นอย่างนี้ มึงต่างหากทำได้หรือเปล่า

หลักการคือหลักการนะ เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ธรรมและวินัยเป็น ศาสดา เป็นสิ่งที่คุ้มครองหัวพวกเราอยู่นี้ ไอ่เราเข้ามา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา ได้มาบวชเป็นพระอยู่ร่วมโพธิ์ร่วมไทรของพระพุทธศาสนา อยู่ร่วมโพธิ์ร่วมไทรขององค์ สัมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นสิ่งคมประเพณีวัฒนธรรมที่เขาอบรมบ่มเพราะประชาชน บริษัท ๔

เราก็เป็นบริษัท ๔ เกิดเป็นคน อุบาสกมาบวชเป็นพระภิกษุ ในบริษัท ๔ เอ็งจะอยู่ในบริษัท ไหนละ เอ็งมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหนละ แล้วเอาจริงเอาจังขึ้นมา เห็นใหม่ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้ นั้นเห็นตถาคตเว้ย

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้ นั้นเห็นตถาคต เอ็งเคารพตถาคตใหม่ เอ็งบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าหรือเปล่า

นี่ไง ถ้าเอ็งจะบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง นี่ไง ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ใจสงบแล้วนั่นนะพุทธรูป นั่นแหละพระพุทธรูปเจ้ากลางหัวอก แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันจะเกิด วิปัสสนา นั่นนะเป็นสมบัติของตน บัจฉัตตัง สันทิฏฐิโก ใจนี่พระพุทธรูปศาสนา

แต่ถ้าเป็นสังคมทางโลกมันก็เป็นวัฒนธรรมไง ลัทธิศาสนาใดก็มี เขาก็มีศาสดาของเขา เหมือนกัน เขาก็มีศาสนิกของเขา มันเรื่องของเขามันอยู่ที่ว่าศาสนาของคน

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูด ไม่มีอำนาจวาสนาไม่มีโอกาสได้นับถือพระพุทธรูปศาสนาหรือ คนที่นับถือพระพุทธรูปศาสนาต้องมีอำนาจวาสนา เพราะพระพุทธรูปศาสนาสอนให้คนคนนั้นเป็นคนดี สอนให้คนคนนั้นสิ้นสุดแห่งทุกข์ได้ ไม่พึ่งพาอาศัยใครทั้งสิ้น

เริ่มต้นฝึกหัดปฏิบัติก็พึ่งพาครูบาอาจารย์นี่แหละ พึ่งพาครูบาอาจารย์เพราะกิเลสเรามัน หนายาบ กิเลสเรามันเหยียบย่ำทำลาย แล้วทุกคน พอเราคิดขึ้นมาทีไรเราเป็นเขาแล้ว แต่ พระพุทธรูปศาสนาไม่ใช่อย่างนั้น นั่นนะมาร มารมาหลอก แล้วเอ็งคิดแบบมาร

ถ้ามันคิดแบบสัจจะแบบความจริงขึ้นมา เราจะฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมาให้เป็นความจริง ของเราขึ้นมาให้ได้ ถ้าเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นความจริงของเราได้ มีข้อวัตรปฏิบัติ ขึ้นมา รักษาของเรา นี่คือการรักษามารยาท กิริยามารยาทมันจะส่อ ส่อถึงหัวใจดวงนั้น ถ้าหัวใจดวง นั้นถ้ามีสัจจะมีความจริงขึ้นมา มันจะอยู่ในที่สงบสงัด มันจะอยู่ในวิหารธรรม มันอึดอึดอึดใจ มันมีความสุขหมดละ

ฉะนั้น เพียงแต่ว่า เคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เพราะองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยนี้ไว้ เวลาธรรมวินัย ถึงเวลาก็ทำข้อวัตรปฏิบัติ นั้น เพื่ออะไร เพื่อให้เกิดเป็นคณะสงฆ์ คณะสงฆ์จะส่งต่อไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สงฆ์ปกครอง สงฆ์

แล้วถ้าเกิดในยุคสมัยใด ศึกษาประวัติศาสตร์ในพระพุทธรูปศาสนา แต่ละแคว้นแคว้นที่เจริญรุ่งเรือง แล้วค่อยๆสลายไป เจริญรุ่งเรืองแล้วราบคาบไป มันก็ยุคก็คราวแล้ว แล้วเวลาแต่ละยุคแต่ละ

สมัย ผู้ที่มีอำนาจมาเกิด มาเกิดแล้วมาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ปัจจุบัน สันติภูริโก ให้เกิดขึ้นมาจากหัวใจดวงนั้น

แล้วถ้าอบรมบ่มเพาะให้ใครมีสติปัญญารู้เท่าทันนั้นมันจะเป็นการยืนยันกัน เช่น หลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่านขึ้นมาก่อน เวลาท่านบรรลุนิพพานที่เชียงใหม่ เวลาพบกับพระ พระเล่าให้ฟังทั้งนั้นนะ “อย่าไปบอกใครนะ บอกข้างนอกไม่ได้ เพราะเขาไม่รู้กับเราหรอก”

แล้วท่านก็ฝึกหัดปฏิบัติอบรมบ่มเพาะลูกศิษย์ลูกหาที่ขึ้นไปหาท่านไป แล้วเวลาถึงที่สุดแห่งทุกข์ด้วยกัน เป็นพยานต่อกัน นี่มันเป็นสัจจะเป็นความจริงแต่ละยุคแต่ละคราว แล้วถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงแต่ละยุคแต่ละคราว สิ่งนั้นมันมีคุณค่า มีคุณค่าที่ไหน

มีคุณค่าที่ว่า ปัจจุบัน สันติภูริโก มีคุณค่าวิหการธรรมในหัวใจดวงนั้น ถ้าหัวใจดวงนั้นเป็นธรรมๆ เพราะอะไร เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะที่ใครควบคุมดูแลมันไม่ได้ แต่ครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาท่านชำระล้างหัวใจของท่าน จิตของท่าน จนสิ้นไป สิ้นสุดแห่งพญามาร แล้วยืนยันกันใจ พอยืนยันกัน เคารพบูชากันด้วยหัวใจ สำหรับผู้ที่เป็นธรรมเท่านั้น

แต่ผู้ที่เป็นฝ่ายมาร ฝากอฝากอไป แชนหน้าแชนหลังนะ ใ้พวกแชนหน้าแชนหลัง ฝากอฝากอ

แต่ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา นี่ไง เวลาจะเป็นกอไผ่ จะเป็นกอสักใด มันจะดีงามของมันตลอดไป เวลามันจะขยายพันธุ์ เขาแยกออกไปปลูกให้ขึ้นใหม่ แต่ถ้ามันฝากอ ฝากอฝากอ แชนหน้าแชนหลัง แล้วมันมากด้วยใจ

พืชต่างถิ่นๆ มันบุกรุกเข้ามา พืชประจำถิ่นตายหมด สูญพันธุ์

แนวทางประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ที่ดีงามท่านฝึกหัดแล้วฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราแสดงตัว เรายอมแสดงตัวขอบวชกับคณะสงฆ์ คณะสงฆ์ยกเข้ามาหมู่ไป เข้าสู่กอกอกของศากยบุตร

แล้วเราจะผ่ากอของเราใช้ใหม่ เอาแต่ความพอใจของเราใช้ใหม่ เอาแต่ฉันว่าของฉันถูกใช้ใหม่ แล้วของฉันมันคืออะไร ฉันก็มารัง

แต่ถ้าเป็นจริง พุทธะ ทำความสงบของใจได้ เคารพบูชา เคารพบูชาสิ่งนั้นนะ แล้วเคารพบูชาแล้วมันจะเคารพหัวใจของตน ถ้ามันปกติสุขมันจะดีงามอย่างนี้ ถ้าเป็นความจริงมันจะมีคุณค่าแค่นี้

แล้วคุณค่าแค่นี้ แล้วสิ่งที่เราศึกษารวมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฟังจากครูบาอาจารย์ที่เทศนาว่าการใด สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน สมถกรรมฐานมันมีคุณสมบัติแค่ไหน อยากได้อย่างไร ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนา มันจะวิปัสสนาอย่างไร เวลาที่เป็นปัญญาๆ สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภาวนามยปัญญา มันชัดๆ อยู่แล้ว แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติไป โลกียะ โลกุตระ

เวลาครูบาอาจารย์ขึ้นมา ถ้าโลกียะ ความคิดจินตนาการมันเป็นไปได้หมดนะ อะไรก็ได้ แต่มันเป็นนามธรรม มันเบาหวิวไง มันไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันใด แต่ถ้าเป็นภาวนามยปัญญา มันเกิดธรรมจักร มันเกิดจักรของธรรม ไม่ใช่กงจักรของโลกที่มันบดบีบี่ไฟสร้างแต่ความทุกข์ความร้อน

ถ้าเป็นธรรมจักรนะ มันจะบดบีบี่ไถ่กงจักร ไถ่สิ่งที่มันเป็นเสี้ยนเป็นหนามในใจ แล้วที่มันบดบีบี่สิ่งที่มันเป็นเสี้ยนเป็นหนาม มันออกเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา ไถ่โฮ! ไถ่โฮ! นี่ไง แล้วมันไม่รู้ได้อย่างไรว่าสุตมยปัญญาเป็นอย่างไร จินตมยปัญญามันเป็นอย่างไร แล้วภาวนามยปัญญามันเกิดขึ้นกับเรามันเป็นอย่างไร มันเห็นชัดๆ

แล้วพอเห็นชัดๆ แล้ว ภาวนามยปัญญาเอาที่ไหน พระไตรปิฎกเปิดมาสิ ก็มีแต่ภาวนามยปัญญา แล้วมันทำอย่างไร ทำอย่างไรละ นั่นมันสัญญาทั้งนั้นนะ

พระไตรปิฎก ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมามันชัดของสิ่งใดแล้วเราไปเปิดทบทวนได้ เปิดทบทวนเลย สิ่งที่เราศึกษาค้นคว้ามาๆ การฝึกหัดปฏิบัติไ้

ปริยัติ ถ้าปริยัติมันชัดเจน การปฏิบัติจะถูกต้องชอบธรรม นี่เขาพูด

แต่เวลาปริยัติเวลาจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาหาหนทางไม่เจอ

เวลาวาง เห็นใหม่ หลวงตาพระมหาบัวท่านมาหาหลวงปู่มนั่ใจ

“มหา มหาเรียนถึงมหามานะ สิ่งที่เรียนมาเป็นศาสดาของเรา ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ศึกษาค้นคว้าธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปริยัติ เก็บใส่ลิ้นชักสมองไว้ แล้วลั่นกุญแจมันไว้ แล้วให้ฝึกหัดปฏิบัติไป เวลาถึงที่สุดแล้วมันจะเป็นอันเดียวกัน”

แต่ถ้าศึกษามา แล้วเป็นสัญญา เป็นจินตนาการ เป็นภาพ นั้นละมันจะตะมันจะถีบ มันจะตะมันจะถีบ คือมันจะเป็นของจริง มันจะเป็นคุณงามความดีเสียบ้าง มันก็ตะก็ถีบ ใครเป็นคนตะคนถีบ

มารๆ มารมันตะมันถีบ มารมันอ้างมันอิงเง เวลาศึกษา ศึกษาเพื่อสอบจะได้ ป.๙ ป.๑๐ นั้นมันจดจำยังแทบเป็นแทบตาย แต่เวลามาภาวนาไม่ต้องการสิ่งนั้น ต้องการความจริง มันก็เอาสิ่งนั้น แหม! จำได้ ดึงามไปหมดนะ

ปริยัติใส่ลิ้นชักสมองไว้ ลั่นกุญแจมันไว้ แล้วปฏิบัติให้มันเกิดข้อเท็จจริงขึ้นมา เวลาเกิดเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมามันจะเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา

ศึกษามาจากสำนักไหนที่ไหน นั้นวางไว้ เวลาเกิดที่ไหน นั่งสมาธิที่ไหน เกิดที่ไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโคณฑันโพธิ์ เวลามันเป็นจริงเป็นจัง เวลากิเลสมันตาย มันตายคนเดียว แต่กิเลสมันมีครอบครัว ใครเป็นคนตาย

กิเลสตาย ตายคนเดียวเท่านั้น ไม่มีตายซ้ำตายซ้อน

แต่ที่มันจินตนาการว่ามันตายๆ ตายแล้วตายเล่า ตายจนครอบครัวมันขยายมากมายเลย กิเลสตายหรือ กิเลสตายทำไมครอบครัวมันเจริญงอกงามได้ขนาดนั้น แล้วตัวเองไม่รู้ ถ้าตัวเองรู้มันสังเวช ถ้ามันสังเวชมันจะกลับมาใจ ไม่ผ่ากอ กอของกรรมฐาน

เวลากอไผ่กอหญ้า มันเป็นสายพันธุ์ของมัน สายพันธุ์ที่ดิงามเขาไปจักไปสาน ไปทำ
คุณประโยชน์มากมายมหาศาล

นี่ก็เหมือนกัน คณะกรรมฐานถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา มันมีคุณค่าในตัวของมันเอง ไม่
ต้องไปลอยหน้าลอยตาที่ไหนหรอก ให้เท่าทันกิเลสในใจของตนสำคัญที่สุด

ถ้ามันเท่าทันกิเลสในหัวใจของตนแล้ว กิเลสมันสงบตัวลง อยู่มีความสุข อยู่แล้วมีความสุข
มันมีความสุขของมัน มีความรื่นเริงของมัน แล้วสิ่งที่เรารู้เราเห็นจากภายนอก มันจะเป็นสิ่งสะท้อน
กลับมาที่ใจเราหมดนะ ธรรมะเป็นธรรมชาติ เข้าสายบายเย็นก็เป็นธรรมชาติ ไปไม้ตกใบหนึ่งก็เป็น
ธรรมชาติ เราตีตาดอยู่นี้ธรรมชาติ กวาดวัดกวาดวานี้ก็เป็นธรรมชาติทั้งนั้นนะ นี่ถ้ามันเป็นธรรมไม

แต่ถ้าไม่เป็นธรรมนะ มันอึดอัดขัดข้องไปหมดนะ มันเป็นภาวะรุงรัง มันเป็นเรื่องเดือดร้อน
มันเป็นเรื่องวุ่นวาย แล้วก็จะเกิดอธิภรณ์ขึ้น จะเกิดการขัดแย้ง จะเกิดการเห็นผิด แล้วก็ขัดก็แย้งกัน

ถ้าเขาไม่แตะ เราจัดการเอง ถ้าเขาไม่สนใจ เราก็ทำกันเองได้ มันจะเป็นอะไรไป เห็นไหม
อธิภรณ์ไม่เกิด ทุกสิ่งก็ไม่เกิด ไม่เกิดเพราะอะไร ไม่เกิดเพราะใจมันเป็นธรรมไม ใจมันสุขสงบไป ใจ
มันทำได้ดิงามไม นี้ภาคปฏิบัติ

ถ้าปริยัติมันศึกษาค้นคว้ามาหมดเลย แล้วก็มาได้มาแย้ง มาเถียงกันอยู่อย่างนั้นนะ แต่
ภาคปฏิบัติ เขาไม่ทำ เราทำ เขาไม่สนใจ เราจัดการให้เรียบร้อย เราทำของเราให้ดิงาม นี่ใจ สงฆ์
ปกครองสงฆ์ นี่คือการปกครองด้วยความถูกต้องชอบธรรม

ไม่ใช่ไอ้พวกฝากอ มาถึงมาถ่ายแยกออกเป็นกอๆ ฝ่ามันออกไป จะเอาตนยิ่งใหญ่ มันเอา
มาจากไหน นั่นมันเป็นเรื่องกิเลสหมดไม เพราะมันฝากอข้างหน้าข้างหลัง มีความเห็นของโลก แล้ว
ก็จินตนาการนะ โลกเจริญๆ

เจริญก็เจริญของโลก แต่โลกเจริญโดยธรรมนะ เจริญด้วย มีธรรมด้วย แผ่นดินธรรมแผ่นดิน
ทอง เจริญแล้วเราคุ้มครอง เราปกป้อง เราดูแลเขา คนที่เขาอำนาจวาสนาน้อย การเกิดๆ เพราะ กุ
สลา ฐมฺมา อกุสลา ฐมฺมา

พระโพธิสัตว์นะ เขาว่าแม่แต่สัตว์ก็อย่าไปดูถูกดูแคลนมันนะ แม่แต่พระโพธิสัตว์ถ้าเสวยชาติของสัตว์ ฟันจากชาตินี้ไปเขาจะเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์หน้านู่นนะ

สิ่งที่ใจเขาเป็นธรรมเขามีเมตตาธรรมดูแลรักษากัน แล้วกลับมาดูแลรักษาหัวใจของเรา แล้วมันสังเวชใจ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูฏะแต่ละภพแต่ละชาติ แล้วชาตินี้ทุกข์ยากขนาดไหน ทุกข์ยากขนาดไหน เห็นไหม

ในปัจจุบันการศึกษาเจริญ โลกเจริญ คั่นคว้าได้ทั้งนั้นนะ จะยุคไหนสมัยใดคั่นคว้าได้หมด แล้วเอามาเทียบเคียงไต่ตรอง นำเศรำใหม่ แล้วรู้ได้ใหม่ที่เราเคยอยู่ที่นั่น อยู่ที่ไหนบ้าง

นี่ไง เวลาหลวงปู่มันท่านพูดเลย เวลาท่านเคยเกิดที่ไหน เกิดที่ภพชาติใด ครูบาอาจารย์ท่านพูดหมดนะ แล้วการเกิดอย่างนั้นเกิดเพื่อสร้างสมบุญญาบารมี เกิดมาเพื่อความมั่นคงในหัวใจของท่าน แล้วเวลามาเกิด มาเกิดในชาติปัจจุบันก็ชาวไร่ชาวนาไร เกิดในประเทศอันสมควรไร

หลวงปู่สิใจ แม่สั่งไว้เลย “ลูกต้องบวชให้แม่นะๆ” พอแม่สั่งไว้หมด “บวชให้แม่ๆ” พอบวชขึ้นมาแล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาจนเป็นพระอรหันต์นะ เพราะอะไร เพราะเกิดแต่ละภพแต่ละชาติได้สร้างสมบุญญาธิการของท่านมา

แล้วเกิดมาแล้วเราได้พบครูบาอาจารย์ที่ดั่งามหรือไม่ ถ้าไม่ได้พบครูบาอาจารย์ที่ดั่งามนะ ใ้พวกฝากอ ข้างนอกผ้าสีรักเขียว ข้างในมันออกถูถูกั๊งไปไหนก็ไม่รู้ แต่ของเราข้างนอกผ้าสีรักข้างในก็ต้องการให้เป็นผ้าสีรักด้วย

เราฝ้าย้อมน้ำฝาด จากเปลือกไม้ จากความเป็นอยู่โดยข้อเท็จจริง แล้วรักษาหัวใจของตน ทำคุณงามความดีของเราๆ ถ้าทำคุณงามความดีของเราเนะ ใครจะดีใครจะชั่วมันเรื่องของคนอื่นทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามีบุญมีอำนาจวาสนานะ ข้างนอกเขาก็จะเอ้อออห่อหมกกับเราบ้าง

แต่ถ้าข้างนอก ข้างนอกเขาจะดั่งามเป็นอย่างไรเรื่องของเขา เราจะทำของเรา มันก็อยู่ที่วาสนาของเรา ถ้าวาสนาของเรา เราสร้างคุณงามความดีของเรา เพราะคุณงามความดีนั้นไปนั่ง

สมาธิแล้ว มันนิ่งจะสงบสุข แต่ถ้ามีผลกระทบแล้วนะ เวลาไปนั่ง หัวใจมันเดือดพล่านอยู่ภายในเลย นั่งสมาธิได้อย่างไร

เวลานั่งสมาธิขึ้นมา ข้างนอกมันมีสติมีปัญญามากขึ้น เวลาไปกระทบสิ่งใดมานะ มันยิ้มๆ เลยนะ มันเรื่องตลกๆ แล้วพอมานั่งสมาธิใช้สติใช้ปัญญานะ ถ้าเราขาดสติไป เราก็มีผลกระทบเห็นใหม่ กุสลา ฐมฺมา อกุสลา ฐมฺมา สร้างเวรสร้างกรรมกันตลอดไป

แต่ของเราเนะ ใครจะทำดีทำชั่วเรื่องของเขา ใ้เราจะพุทโธของเราไป เราจะหาความสงบสุขในหัวใจของเราไป เราไม่ผ่ากอของเรา กอของเราที่ครูบาอาจารย์ท่านสะสมพื้นฟูมามั่นคงแค่นี้ก็สาธุ มีคุณประโยชน์แก่โลก

เราเป็นมนุษย์เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราบวชเป็นพระๆ มันยังเห็นร่องเห็นรอยแล้วพยายามจะฝึกหัดปฏิบัติของเราให้ได้ ถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติของเราให้ได้ ตั้งสติ ถ้ามีสติเนะ การฝึกหัดปฏิบัตินั้นจะเป็นความซื่อแท้จริงๆ

ถ้าขาดสติ ขาดสติขึ้นมา นั้นนะกิเลสบังงาทั้งนั้นนะ คำว่า “กิเลสบังงา” กิเลสมันเทศน์ให้ฟัง กิเลสมันแบบธรรมเกิด เกิดโดยกิเลสมันบงการ เวลากิเลสเกิดมันสร้างให้มีคุณธรรมกันเลย แล้วเราก็ไปตามมันหมดเลย

ถ้าเป็นซื่อแท้จริงๆ ลบ แล้วเริ่มต้นใหม่ ทำอยู่อย่างนั้นนะ ถ้าเป็นจริงมันก็คือจริงใจ แล้วถ้าเป็นความจริงมันยิ่งแวววาวขึ้นใจ แล้วถ้าเป็นความจริงขึ้นมาเนะ มันจะขัดคมขึ้น แล้วมันจะเห็นซื่อแท้จริงๆมากขึ้น

แต่ถ้ามันไม่เป็นความจริง ลบ ทำอีกไม่มาเลย เพราะมันต้องอาศัยกิเลสปรุงแต่งไป เพราะเรามีสติปัญญาไป เราลบ กิเลสมันหายไป แล้วใครจะปรุงแต่ง

ถ้ามันปรุงแต่งไม่ได้ เราก็ฝึกหัดของเราขึ้นใจ ทำความสงบของใจให้ได้ แล้วฝึกหัดใช้ปัญญา เราลบ ลบให้สมุทัยสิ่งที่เจือปนมาไม่ให้มายุ่งเกี่ยวกับปฏิบัติของเรา

เพราะเริ่มต้นการทำสมาธิ ปุณฺณคนหนา หนาไปด้วยความยึดมั่นถือมั่น คือพญามาร ๑๐๐ เเปอร์เซ็นต์ ฉะนั้น คนฝึกหัดปฏิบัติใหม่พุทโธ แคพุทโธเจียนตาย

มีคนมากมายทำหน้าที่การงานประสบความสำเร็จทั้งนั้น นั่งสมาธิไม่ได้

หลวงปู่ฝั้นเป็นคนพูดเอง “ให้นั่งเฉยๆ จะเป็นจะตาย”

ทำงานอะไรก็ได้ จะแบกหามขนาดไหนทำได้ทั้งนั้น แต่ให้นั่งเฉยๆ ทำไม่ได้

นี่ไง เริ่มต้นกิเลสเต็มหัวใจ พุทโธๆ กว่าจะได้ พอพุทโธๆ กิเลสสงบตัวลงๆ พุทโธ คล่องแคล่ว พุทโธสะดวกรอบคอบ ทำให้ดิ่งงามขึ้นมา เห็นใหม่

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ๆ แต่ถ้าไม่มีสมาธินะ กิเลสล้วนๆ ครับ ธรรมชาติกิเลสมันแต่งให้ ธรรมชาติกิเลสมันบงการได้หมดเลย เพราะเราก็ตีศึกษามา ไม่ได้ศึกษาเราก็มีประเพณีวัฒนธรรม ใครเกิดที่ไหนก็เคยไปวัดไปวาทั้งนั้นนะ ได้ไปเห็นภาพวาดจิตรกรรมฝาผนัง พุทธประวัติ เห็นหมดนะ มันจินตนาการได้ทั้งนั้น แล้วใคร ฝากอ ฝากเหล่า นั้นนะคือกิเลส

แต่ถ้าเป็นจริงเป็นจังของเราขึ้นมา เราจะฝึกหัดของเรา ทำของเราให้ดิ่งงามขึ้นมา เพราะการเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ มีคุณค่ามาก ชีวิตเรามีคุณค่ามาก แต่ชีวิตเราอยู่ได้พญามารทั้งหมด ใจ แล้วเราจะมาทำคุณงามความดี มารมันก็ยังตามมาหา ซี้ค่ออยู่อย่างนี้

มันอยู่ที่วาสนา วาสนาของคนที่มีอำนาจวาสนามันจะเอะใจ มันไม่เชื่อ ฟังแล้วมันสะดุด มันไม่เป็นข้อเท็จจริง เวลานั่งคุยกันอย่างนี้ ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนั่งคุยท่านก็รู้แล้ว

เวลาหลวงตามหาบัวท่านพูดถึงหลวงปู่ฝั้นไง หลวงปู่ฝั้นจะพูดเล่นพูดจริง เราจริงหมด ฟังนี้ เก็บหมดเลย

ท่านพูดที่เล่นที่จริง ถ้าพูดเล่นมันก็ฟังแล้วมันก็ชอบใจ ถ้าพูดจริงๆ กลัวใจ พูดที่เล่นที่จริงแต่ของจริงทั้งนั้น

แต่ถ้ามันไม่เป็น พยายามจะให้จริงอยู่นั้น ก็เลสมันจัดให้ เพราะอะไร มันสะดุด มันไม่เป็น
ธรรมจักร มันไม่เป็นจักรเคลื่อน แล้วมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด เวลามันหมุนของมันไป มันจะมี
ความมหัศจรรย์ในใจของมัน

นักรบปฏิบัติจะฆ่ากิเลส มึงไม่เห็นกิเลสมันเจ็บช้ำบ้างเลยหรือวะ มีแต่เราเจ็บช้ำเนาะ เวลา
กิเลสมันบีบหัวใจ คอตกลายนะ น้ำตาไหลอยู่อย่างนั้นนะ แต่มันไม่เคยเห็นกิเลสมันเจ็บช้ำเลยวะ

เวลาจิตสงบแล้วเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง เวลายกขึ้นสู่วิปัสสนาใจ เวลากิเลส
มันถอยกรูดๆ เออ! ที่กู่มั่งดี ที่กู่มั่ง

แต่รักษาให้ดี เพราะอะไร เพราะเดี๋ยวมันจะเอียงไง เทวเม ภิกขเว ทางสองส่วนไม่ควรเสพ
ดีและชั่ว มันจะเอียงออกไปทั้งนั้นนะ ใจดีก็ เหม! เติลิตเปิดเบิงเลย ใจชั่วก็ไม่เอาไหนเลยไง ใจทาง
สายกลางพระพุทธรศาสนา ทางสายกลางพระพุทธรศาสนา มันยังเข้าจริงให้ได้ ถ้าเข้าจริงให้ได้มันจะ
มีสัมมาสมาธิเป็นพื้นฐาน

แล้วสัมมาสมาธิถ้ามันเสื่อมคลายลง ทางสายกลางมันแกว่งแล้ว แล้วทางสายกลางมัน
แกว่ง ปัญญา มันก็แกว่งไปด้วยไง ถึงต้องวางให้หมดใจ แล้วมาสร้างฐานให้มันมั่นคงไง ถ้าฐาน
มันคงขึ้นมาแล้ว ทางสายกลาง ทางสายกลางที่มันจะเข้าไปสู่อุจิตของตน เข้าไปสู่อุจิตจริงนั้น
ไม่ให้กิเลสมันชักจูง ไม่ให้กิเลสมันสร้างภาพ

ทั้งชักจูง ชักจูงไปในทางที่ว่าเราจะไปทำอันนั้นดีกว่า ทั้งสร้างภาพว่า อู๋! สำเร็จแล้วๆ

จริงหรือวะ

ถ้ามันเป็นความจริงนะ มันมีเหตุมีผลของมัน ปัจจัยตั้ง สันทิภูฏิกโก มันจะเป็นข้อเท็จจริงอัน
นั้น มันเห็นเลยละ สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา

ใช่ ธรรมะเป็นอนัตตาแน่นอน แต่เวลาของจริง ออกไปธรรมเว้ย ไม่มีอนัตตาหรอก นี่ไม่มี
อนัตตา ไม่มีอัตตา มันเป็นข้อเท็จจริงของมัน เป็นธรรม อีกเรื่องหนึ่งเลย แล้วเรื่องนั้นอยู่ที่ไหน

ถ้าไม่ฝากอ มันเอาข้อเท็จจริงของเรา แล้วมันมีครูบาอาจารย์ที่ติงาม แล้วครูบาอาจารย์เทศนาว่าการเยอะเยอะไปหมดนะ

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัย เวลาสมาคมบาลีไวยากรณ์เขายังตรวจสอบตรวจเช็ค ที่ไหนไปพื้นฟู มันจะบั่น มันจะแต่ง มันจะเปลี่ยนแปลง เขาถนอมรักษาของเขานั้นเป็นทางอักษรศาสตร์

แต่ในข้อเท็จจริง ในข้อเท็จจริงพระอรหันต์ ๘๐ องค์ สิ่งที่เป็นเอตทัคคะแต่ละองค์อำนาจวาสนาแตกต่างกัน แล้วพระอรหันต์แต่ละองค์ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาเป็นความจริง มันเป็นหนึ่งในเดียว มันมีอันเดียวกัน อริยสังขมีหนึ่งเดียว

หลวงปู่มั่นบอก พระอรหันต์มีประเภทเดียว ประเภทสิ้นกิเลส

แต่ในวินัย มีชิปปาภิญญา มี ๔ ประเภท ๖ ประเภท นั่นก็เป็นเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่ว่าแต่ละชนิด แต่ละวิธีการเป็นอย่างไร แต่ฝึกหัดปฏิบัติเอาประเภทเดียว ประเภทฆ่ากิเลส กิเลสถอยกรุดๆ เลย

เวลากิเลสมันถอยกรุดๆ เวลาภาวนา เออ! ยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นบาน อยู่คนเดียวมีความสุขมาก แล้วละล้าละล้งๆ เพราะเวลามันใกล้เข้ามาเิง ยิ่งคณะสงฆ์ถึงเวลาจะทำข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา เราต้องวางกำหนด วางเวลาของเรา แล้วเราฝึกหัดปฏิบัติของเราให้มันเป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของเรา ทำความจริงของเราขึ้นมาเิง

ให้อยู่ในกอ อยู่ในเหล่า

สิ่งที่ครูบาอาจารย์ท่านพื้นฟูมา แล้วท่านทุ่มเทมาทั้งชีวิต แล้วทุ่มเทมาสวมสี่ชั่วอายุคน ตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ก่อนหน้านั้นก็พยายามกันฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ก็ทำให้ทางวิชาการทำให้การศึกษาค้นคว้าชัดเจนขึ้นมา

แต่คนที่ถึงกับสิ่งที่ว่าทะเลาะหลวงกิเลสในใจของตนมันทำอย่างไร แล้วมีพยานหลักฐานอย่างไร มีพยานหลักฐานเป็นข้อเท็จจริง ไม่มีว่าเออออห่อหมก ไม่ใช่

เออออห่อหมกก็ผ่าเหล่าฝากอไง “เออ! พวกเราใช้ได้ พวกเขาไม่ใช่”

แต่เวลาหลวงปู่่มั่นนะ นิกายมันก็แค่อือ ไก่มันก็ยังมีชื่อ

สมมุติไ้ ไก่ยังมีชื่อ แต่ถ้าเป็นธรรมไม่มี ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงอันเดียวกัน อริยสัจมี
หนึ่งเดียว มีประเภทเดียวคือประเภทสังกิเลส พระอรหันต์มีประเภทเดียว นอกนั้นอยู่ที่วาสนา
เอตทัคคะ ๘๐ องค์

เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราจะเอาจริงเอาจังของเราขึ้นมา สิ่งที่มีค่าที่สุดคือชีวิตของเรา
ชีวิตมนุษย์มีค่าที่สุด แล้วมันจะจบสูญต่อเมื่อสิ้นอายุขัย สิ้นอายุขัยมันก็ไปตามเวรตามกรรมของ
สัตว์ เกิดมาภพนี้ชาตินี้ได้สร้างเวรสร้างกรรมมามากน้อยขนาดไหน เวลาสิ้นอายุขัยไปมันก็จะไป
เสวยภพเสวยชาติตามแต่ที่เราสร้างเวรสร้างกรรมมา

แต่เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เวลาอาสาชกขยญาณทำลาย ทำลาย ทำลายพญามาร ทำลาย
อวิชชา ทำลายความหลงผิดในใจทั้งหมด มันทั้งสำรอกมันทั้งกายหมดใจ วิหารธรรม มันเป็นธรรม
ล้วนๆ มันไม่มีสิ่งใดชักจูงให้ไปเกิดไปดับที่ไหนอีกแล้ว

สิ่งที่จะเกิดจะดับมันอยู่ที่ตัวจิตนั่นแหละ จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้มองไปด้วย
อุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้น จิตเดิมแท้เป็นผู้กระทำ จิตเดิมแท้ต้องมีสติมี
ปัญญาศึกษาค้นคว้าในตัวจิตของตน ในตัวจิตของตนที่มันสว่างไสว มันส่องมันใส มันมหัศจรรย์
นั่นละตัวอุปกิเลส กิเลสทั้งนั้น

แล้วมันก็ฝากอของมันไปว่า ธรรมะมีอยู่โดยดั่งเดิม มันสว่างไสว

ถ้าสว่างไสว ดวงอาทิตย์ไ้ ถ้ามันสว่างไสวนะ เปิดไฟ ไฟมันก็มีดมันก็สว่าง แค่นั้นนะ
อุปมาอุปไมย สิ่งที่ว่าที่ไหนมืด เปิดมันก็สว่าง ไซ้ แต่มันสว่างโดยธรรมชาติ โดยข้อเท็จจริง

ไ้ของเรามันสว่างโดยเทคโนโลยี สว่างโดยสิ่งที่มนุษย์ปรุงแต่ง มันไม่เป็นข้อเท็จจริง แต่ก็
มาอ้างมาอิงว่าของมันมีอยู่โดยดั่งเดิม ไม่ต้องทำอะไรเลย ไ้พวกทำนี่โง่เง่าเท่าตุ่น

พวกผ่อกอโง่งเง่าเต่าตุ๋น

คนเราจะล่องพ้นทุกข์ด้วยความเพียร ความเพียร ความวิริยะ ความอดุสสาหะ มันจะเป็นจริง
เป็นจริงได้เพราะเรายังมีกำลังวังชา เพราะเรายังกระทำความเพียรของเราได้

แล้วกระทำความเพียร ใครเป็นคนทำ ถ้าจิตใจมันไม่ศรัทธา มันไม่สมรัใจ ใครจะทำ

แม้แต่หลวงปู่ฝั้นเิง ทำอะไรทำได้ทั้งนั้น ให้มันนั่งเฉยๆ มันทำไม่ได้

เวลาทำงานนี้เหนื่อยนะ ทำงาน ใ้อโฮ! เหนื่อยมาก ใ้อโฮ! ทุกข์ยากไปหมดเลย

ก็นั่งสมาธิเิง นั่งเฉยๆ

นั่งเฉยๆ ออกมันจะแตก มันคิดถึงคนอื่นทั้งนั้นเลย

นั่งเฉยๆ ให้มันเฉยได้ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริงในใจ
ของตน ถ้ามันเป็นจริงในใจของตน เป็นสัจจะเป็นความจริง ปัจจัดตั้ง สันทิภูลฐิโก จากหัวใจของตน
เอวัง